

РЕШЕНИЕ

№ 2318

гр. София, 08.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 38 състав,
в публично заседание на 09.03.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Татяна Жилова

при участието на секретаря Елена Георгиева, като разгледа дело номер **2368** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е по реда на чл.145 - чл.178 Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл.38, ал.7 от Закона за защита на личните данни (ЗЗЛД).

Образувано е по жалба на [фирма], срещу Решение № ППН-01-64/08.02.2021г. на Комисията за защита на личните данни (КЗЛД).

С оспорения административен акт КЗЛД е обявила жалбата, подадена от Л. В. Ц., за основателна по отношение на [фирма] за извършено нарушение по чл.5, §1, буква „е“ от Регламент (ЕС) 2016/679 относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни и относно свободното движение на такива данни и за отмяна на Директива 95/46/ЕО (Общ регламент относно защитата на данните – ОРЗД) – разкриване на личните данни на Л. В. Ц. на трето лице без правно основание за това чрез фактическо предаване на пратка.

Във връзка с това КЗЛД е разпоредила на [фирма] да приведе вътрешните си правила за доставка на пратки, за които се изисква идентификация и верификация на получателя, с разпоредбите на ОРЗД, Закона за пощенските услуги (ЗПУ) и ЗЗЛД в едномесечен срок от влизане на решението в сила.

За установеното нарушение КЗЛД е наложила на [фирма] имуществена санкция в размер на 2 500 лв. на основание чл.83, §5, буква „а“ във връзка с чл.58, §2, буква „и“ от ОРЗД.

Жалбоподателят [фирма], чрез процесуалния си представител адвокат С. С., оспорва решението като неправилно и незаконосъобразно. Твърди, че дружеството е

разработило политики и процедури за защита на личните данни при доставка на пратки, които са одобрени от Комисията за регулиране на съобщенията (КРС) и с които всички куриери са запознати. Сочи, че задължение на куриерите е да връчват пратките срещу подпис на лицето, но куриерите не са полицейски органи и не разполагат с правомощия да изискват документ за самоличност. Не оспорва обстоятелството, че пратката е връчена на лице, различно от получателя, но твърди, че това лице е някой от живущите на адреса, който се е представил за получателя и е получил от негово име пратката. Счита, че на практика куриерите не могат да предотвратят недобросъвестно поведение на лицата от адреса на връчването, тъй като няма нормативна уредба, която да им дава правомощие да проверяват самоличността на лицата, които се съгласяват да приемат пратката – обстоятелство, което не е обсъдено от КЗЛД, въпреки че в производството то изрично е посочено. Поради това се иска отмяна на административния акт. Заявена е претенция за разноски.

Ответникът – Комисията за защита на личните данни, чрез процесуалния си представител юристконсулт Р., оспорва жалбата. Поддържа административния акт по съображенията, изложени в него, и допълнени в представени писмени бележки. Претендира юристконсултско възнаграждение.

Заинтересованата страна Л. В. Ц., представлявана от адвокат С. М., оспорва жалбата по съображенията, изложени и от ответника. Претендира разноски.

Заинтересованата страна министърът на вътрешните работи, чрез процесуалния си представител юристконсулт В. Т., оспорва жалбата по съображенията, изложени от ответника. Претендира разноски.

СЪДЪТ, като прецени, че административният акт подлежи на оспорване и жалбата е подадена от неговия адресат в законовия срок, намира същата за процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Установени факти:

[фирма] е администратор на лични данни, вписан в регистъра на КРС като оператор, лицензиран да извършва услуги по чл.39 от ЗПУ и регистриран за неуниверсални пощенски услуги по чл.38, т.1-3 от ЗПУ.

След проведена процедура по Закона за обществените поръчки между [фирма] и МВР е сключен договор от 24.11.2017г. за извършване на пощенски услуги за нуждите на МВР.

Според вътрешните правила на [фирма] услугата „доставка на пратка срещу подпис на получателя“ се извършва, като пратката се връчва лично на получателя срещу подпис или на друго лице, намиращо се на адреса на получателя, което е пълнолетен член на домакинството, като в товарителницата се вписват имената и родствената връзка на лицето.

Производството пред КЗЛД е започнало по жалба на Л. В. Ц., в която са изложени оплаквания срещу куриер на [фирма], който на 05.10.2019г. е връчил електронен фиш №К-2966613, с който е наложена глоба на жалбоподателя, на неизвестно лице, без да се посочат имената му и родствената връзка с него. Вместо това в известието за доставяне на пратката е посочено, че тя е връчена лично на адресата, като са посочени неговите имена и е положен подпис – обстоятелство, което жалбоподателят е оспорил.

Комисията е приела жалбата за разглеждане по същество, уведомила е страните за насроченото открито заседание и им е дала възможност да изложат становищата си.

В производството пред КЗЛД е извършена графическа експертиза, от която се установява, че подписът и ръкописният текст в известието за доставяне не са изпълнени от Л. В. Ц..

КЗЛД е приела, че [фирма] е обработило личните данни на Л. Ц., разкривайки ги на неизвестно лице в нарушение на принципа за поверителност съгласно чл.5, §1, буква „е“ от ОРЗД.

КЗЛД е приела, че тъй като нарушението е довършено и неотстранимо, следва да се наложи имуществена санкция като корективна мярка по чл.58, §2, буква „и“ от Регламент 2016/679. Освен това са дадени предписания вътрешните правила за извършване на пощенските услуги да се съобразят с разпоредбите на ЗПУ, ЗЗЛД и ОРЗД.

В съдебното производство бе разпитан свидетелят З. В. Г., служител на [фирма]. Свидетелят дава обяснение, че всички куриери получават инструктаж за реда за доставка на пратките. Практиката е при посещение на адреса да се изисква документ за самоличност само ако куриерът се усъмни, че лицето не е получател на пратката, а се представя за такъв. Сочи, че в повечето случаи гражданите отказват да предоставят документ за самоличност и започват да спорят с куриерите, че нямат право да изискват лични документи. Затова обикновено самоличността се установява от куриера, като се задава въпрос на лицето дали то е получателят на пратката. При утвърдителен отговор, тя се предава без да се изисква документ.

Правни изводи:

Решението е постановено от КЗЛД в рамките на нейната компетентност по чл.38, ал.3 от ЗЗЛД.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган в законен състав и с мнозинство съгласно чл. 9, ал.3 от ЗЗЛД. Решението е издадено в предвидената от закона форма, съгласно чл. 59 АПК, като съдържа необходимите посочени в ал. 2 реквизити. При издаване на оспорения административен акт не са допуснати съществени административно-процесуални нарушения.

Оспореният административен акт е постановен в съответствие с материалноправните разпоредби на закона и с целта му.

Съгласно чл.4, § 2 от Регламент 2016/679 „обработване“ означава всяка операция или съвкупност от операции, извършвана с лични данни или набор от лични данни чрез автоматични или други средства като събиране, записване, организиране, структуриране, съхранение, адаптиране или промяна, извличане, консултиране, употреба, разкриване чрез предаване, разпространяване или друг начин, по който данните стават достъпни, подреждане или комбинирание, ограничаване, изтриване или унищожаване.

В случая обработването на личните данни на Л. Ц. е чрез предаване. Безспорно е установено предаването на пратката за Л. Ц. на друго лице.

Като лицензиран изпълнител на пощенски услуги, [фирма] има качеството на администратор на лични данни и следва да спазва принципите за обработването им, прогласени в чл.5 от ОРЗД, включително и принципът за цялостност и поверителност : данните трябва да бъдат обработвани по начин, който гарантира

подходящо ниво на сигурност на личните данни, включително защита срещу неразрешено или незаконосъобразно обработване и срещу случайна загуба, унищожаване или повреждане, като се прилагат подходящи технически или организационни мерки („цялостност и поверителност“).

Свободата и тайната на кореспонденцията са прогласени от Конституцията на Република България като основно право - чл.34, и тяхната неприкосновеност следва да се защитава като право от най-висш порядък.

В съответствие с конституционната норма, законодателят е предвидил задължение за операторите на пощенски услуги да осигуряват неприкосновеност на пощенските пратки, да опазват тайната на кореспонденцията, да изпълняват изискванията за пощенската сигурност, да спазват изискванията за защита на личните данни - чл.20, ал.1 т.1, т.2, т.3 и т.6 от ЗПУ. За опазване тайната на кореспонденцията изрично е забранено пощенските оператори да предават пратките на трети лица с цел да узнаят тяхното съдържание, освен в случаите по чл. 93 (при съмнение, че пратката съдържа забранени вещества или предмети), както и да предоставят справки и информация за пощенски пратки и за съдържанието им освен на подателя и получателя или на упълномощени от тях лица – чл.82, т.4 т.5 от ЗПУ. Изпълнението на тези задължения предполага пощенските оператори да разполагат с правомощието да изискват документ за самоличност, за да идентифицират по несъмнен начин получателя на пратката. Макар и това правомощие да не е регламентирано изрично в закона, то следва от разума и целта на закона и упражняването му е задължително, защото без него е невъзможно да се гарантира основното конституционно право на тайна и неприкосновеност на кореспонденцията.

Съгласно чл.6 от Закона за българските лични документи (ЗБГД) гражданите са длъжни при поискване от компетентните длъжностни лица, определени със закон, да удостоверят своята самоличност. Тази законова разпоредба не може да се тълкува ограничително само до тези длъжностни лица, за които в закона изрично е посочено, че могат да изискват документ за самоличност (както е направено това в чл.70, ал.2 от ЗМВР и както счита жалбоподателят). Напротив, под компетентни длъжностни лица следва да се разбират тези лица, които по силата на закон имат задължение да идентифицират лицата с цел да опазят техните права и/или обществения интерес. Пощенските оператори, изпълнявайки задълженията си по ЗПУ за опазване на тайната и неприкосновеността на кореспонденцията, се явяват именно „компетентни длъжностни лица“ по смисъла на чл.6 от ЗБЛД. Аргумент в тази насока дава и нормативното изискване за лиценз за извършване на дейността им и вписването им в специален регистър при регулаторния орган КРС.

Неоснователни са изложените доводи от [фирма] за липса на правомощия, свързани с установяване на самоличността на получателя на пратката и липса на нормативна уредба, въз основа на която куриерите да изискват документ за самоличност. Тези твърдения показват, че [фирма] не познава достатъчно добре нормативната основа за извършване на дейността си на пощенски оператор. Поставеното изискване във вътрешните правила пратката да се връчва лично срещу подпис на получателя имплицитно включва задължението самоличността на получателя да бъде установена по несъмнен начин – затова те са одобрени и без забележки от КРС. Противното би означавало куриерите да се поставят в ситуация, при която трябва да удостоверяват неверни обстоятелства и да създават документи с невярно съдържание – това не само нарушава основно конституционно право, но в

някои случаи може да осъществи и състав на престъпление по Наказателния кодекс. Обстоятелството, че гражданите не желаят да предоставят документ за самоличност, не е основание пратката да се предаде на лице с неустановена самоличност. Пощенският оператор трябва да предприеме необходимите организационни мерки, за да разясни на служителите си техните правомощия – дадените предписания от КЗЛД в този смисъл са правилни и съответстващи на целта на закона.

Наложената имуществена санкция е в рамките на предвидената в чл.83 от ОРЗД, като е съобразена с тежестта на нарушението.

Не са налице отменителни основания по чл.146 от АПК, поради което жалбата срещу административния акт се отхвърля.

Разноски:

При този изход на правния спора разноските се поставят в тежест на жалбоподателя.

На основание чл.143, ал.3 от АПК жалбоподателят следва да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева, определен съгласно чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ във връзка с чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ.

На основание чл.143, ал.4 от АПК жалбоподателят следва да възстанови на заинтересованите лица направените от тях разноски както следва:

- на Л. В. Ц. сумата 300 лева, изплатена като адвокатско възнаграждение на адвокат С. М. съгласно представения по делото Договор за правна защита и съдействие, кочан №67, бланков №[ЕГН];

- на МВР юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева, определен съгласно чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ във връзка с чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2, Административен съд София-град, 38 състав,

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], срещу Решение № ППН-01-64/08.0211.2021г. на Комисията за защита на личните данни.

ОСЪЖДА [фирма] да заплати на Комисията за защита на личните данни разноски в размер на 100 (сто) лева.

ОСЪЖДА [фирма] да заплати на Министерството на вътрешните работи разноски в размер на 100 (сто) лева.

ОСЪЖДА [фирма] да заплати на Л. В. Ц. разноски в размер на 300 (триста) лева.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд с касационна жалба, подадена чрез АССГ в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ:

